

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 67

КВИТЕНЬ • APRIL 2015 • № 7 (2915)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

У Римі в цирку Нерона стояв великий обеліск, який за наказом Калігули перевезли з Геліополісу (Каїр, Єгипет). Тепер він стоїть на площі Святого Петра. Люди зі всього світу захоплюються технікою архітектури стародавніх єгиптян, а найбільше впадає в очі вибитий напис на обеліску: «Христос живе, Христос перемагає, Христос панує». Подібно у церкві перед царськими воротами – місце яке називається амвон, солея, з якого священник читає Євангеліє, голосить проповідь, або уділяє Святе Причастя вірним, має форму заокругленого каменя, що символізує відвалений камінь від гробу Господнього.

Префект Антіохії Олібрій насміхався з християн, говорячи: «Ви вірите і прославляєте Бога-чоловіка, якого розп'яли між розбійниками!» На що йому свята Маргарита відповіла: «Звідки ти знаєш, що Христос був розп'ятий і помер?» **Олібрій:** «Я це сам читав у ваших Євангеліях!» **Маргарита:** «Добре – читай далі і там дочитаєшся, що той Христос, Якого розп'яли на хресті – третього дня воскрес власною силою із мертвих. Досі ти бачив тільки пониженого Христа, тож тепер поглянь на блиск Його слави».

В українській класичній літературі є оповідь про Марусю Богуславку, яка була бранкою у турецькій неволі, а потім жінкою султана. Подібно як вона, у в'язниці, каралися 700 козаків-невільників. Ось як поетично про це написано. **Старий козак:** «Чи знаєте, браття, що сьогодні за день? Там, в Україні, сонечко сяє, а люд

Рембрандт Харменс ван Рейн,
«Воскресіння Христове»,
близько 1636 року

хрещений – пасху зустрічає. Дзвони церковні грають і радість звіщають...» **Аж тут з'являється Маруся Богуславка – султанова жінка:** «Гей, козаки, бідні невольники. Це радість приношу вам сьогодні – про Христове Воскресіння. Султан поїхав до мечеті на молитву, а я згадала вас, бідних невольників. Ось вам ключі, скидайте кайдани і йдіть в Україну, і мене, нещасну попівну, згадайте у рідному краї...». Несподівано смуток перемінився у козаків на велику радість свободи і волі в день Воскресіння Христа.

Стародавні єгиптяни, а опісля них римляни називали неділю днем сонця. До нас, християн, сивий Юстин мученик каже: «Ми сходимося в день сонця – усі разом, в якому Бог замінив темноту на світло, в якому Ісус Христос, наш Спаситель, воскрес із мертвих».

Що для нас означає Воскресіння Христове? Один святий сказав наступне: «Якщо б Христос задля тебе тисячу разів помер і тисячу разів воскрес, то нічого тобі не допоможе, якщо ти не помреш для гріха, і не воскреснеш для любові». Отже, для нас Воскресіння – це досконала любов. «Воскресіння день! Просвітінся торжеством і одні одних обнімемо і скажімо: Браття! І тим, що ненавидять нас, простіть все з Воскресінням...» (Воскресна Утренья).

«Дзвоніть, дзвоніть весело дзвони, щоб сум і жаль з сердець десь щез, тоді були ридання і страдання, а в третій день Христос Воскрес!» Амінь.

о. Іван Цінцірук, «КІРІОС»

Каму грядеш, Україно

ВОСКРЕСНУТИ І НЕ РОЗГУБИТИСЬ

У Франції уперше за багато-багато років побачили заповнений вщент храм. Це сталося на місці, куди – головно з Іспанії та Німеччини – з'їхалися родичі загиблих в катастрофі німецького літака. Про це розповів з місця страшної події один з телекореспондентів. Не все втрачено, європейці, хоч і збайдужили до християнства, то все ж, десь на потилиці відчувають: Він є. І управляє...

Але цього розуміння може виявитися мало, щоб життя трималося рамок нормальності. За попередніми висновками слідства, німецький другий пілот убив 150 осіб тому, що був в глибокій депресії. Цей випадок – жахливе нагадування про ненормальність, в яку загнали себе західні суспільства. Чимало німців не хоче думати про напад Росії на Україну. Некомфортно. Це іде за такою схемою: говоримо тільки про позитив, про красиве, проблеми ховаємо глибоко. І вони там собі «ляжать», все глибше і глибше заховані, але не вирішені. І з часом починають детонувати. Приховані проблеми 28-річного німця з багатого дому спалахнули у вигляді скерованого ним на схили Альп пасажирського літака. Цікаво, чи західний світ задумується нарешті, що так жити не можна?

Продовження на 7 стор. ►

«Життя на чужині – це завжди випробування. У пошуках кращої долі українці кожного року розширюють географію. Дуже важко коли ти сам в незнайомій країні – адаптація в новому суспільстві може тривати роками. І значно легше пристосуватись до нових умов, коли поруч є такі ж люди, що пройшли вже цей шлях.» Про благодійників, чи просто, про добрих, жертвенних християн з Бамбергу, які не забувають про Україну.

Андрій Зорик пише про них на стор. 6

Христос Воскрес! Нас увесь час живими віддають на смерть через Ісуса, щоб і життя Ісуса було явним у нашій смертній тілі. (2 Кр 4,11)

На сторінці 2 знайомимо наших читачів з великоднім посланням ієрархії УГКЦ у Західній Європі, а на 8 публікуємо вибрані фрагменти послання патріарха Святослава.

«Нас увесь час живими віддають на смерть через Ісуса,

щоб і життя Ісуса було явним у нашім смертнім тілі» (2 Кр 4,11)

Великодня поштівка, 1904 рік

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ ІЄРАРХІЇ УГКЦ У ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ

ВОЗЛЮБЛЕНІ У ХРИСТІ!

Цьогоріч великодні свята зустрічаємо із дивними почуттями. «З журбою радість обнялась» – писав поет Олександр Олесь. Радість, бо Христос переміг зло, смерть, він воскрес. Смуток, бо люди віддають свої життя або далі терплять муки. Навіть якби війна в Україні закінчилась сьогодні, ще довгі роки будемо відчувати її наслідки, і ми за це переживаємо. Вдови, сироти, каліки, переселенці, люди, які втратили свої домівки, – це трагічний вислід непроголошеної війни.

Святий Павло мав подібні переживання. Не було легко апостола, коли Христос послав його благовістити євангеліє між поганями. Він усвідомив, що його місія віддзеркалює життєвий шлях Ісуса Христа. Досвідчував радість, коли бачив, як народи навертаються, і в той же час людські чвари, розколи, ненависть, розбрат завдавали йому великого болю. «Я розп'ятий з Христом» – так апостол народів описав свій досвід (Гл 2,19).

Це, однак, його не зламало, не знеохотило, не відвернуло від проголошення доброї новини. Він зрозумів, що тут діє інший принцип, відмінний від того, що у світі. Зазвичай люди твердять, що життя веде до смерті. А євангеліє вчить, що смерть веде до життя. «Увесь час носимо в тілі мертвоту Ісуса, щоб і життя Ісуса в нашім житті було явним» (2 Кр 4,10). Коли терпимо разом з Христом, його перемога стає і нашою.

Ось чого хоче нас навчити Христова Пасха, дорогі Брати і Сестри: «Той, хто воскресив Господа Ісуса, воскресить і нас з Ісусом» (2 Кр 4,14). Смерть, і муки, і страждання, і зло не є непереможними; їм колись настане кінець. Це не лише перспектива вічності, але й дійсність нашого сьогодення.

Чи ж ми не є свідками, як посеред горя проблискує доброта людського серця? Як одні одним допомагають, підтримують, жертвують собою, віддають останнє, щоб потерпілих розрадити, зраних не покинути, голодних нагодувати, ближніх

захистити! Одні в нелюдських умовах обороняють свій народ, інші в усіх кутках світу переживають за них, збирають кошти, жертвують необхідне. Не смерть, гріх і смуток мають останнє слово, а життя, надія і доброта.

Звідки походить сила цього нового життя – сильніша від темних сил світу? Вона бере початок від нашого хрещення, бо «всі ми, що в Христа Ісуса охрестилися, у смерть його хрестилися, щоб ми теж жили новим життям» (Рм 6,3–4). У світі діє таїнственна сила воскреслого Спасителя, який перейшов від смерті до життя та й нам туди простелив шлях. Тримаючись Бога, матимемо силу в боротьбі зі злом, як у нашому особистому житті, так і в суспільному. Тому вітаємо Вас, дорогі Брати і Сестри, з радісним святом Христового Воскресіння і бажаємо Вам знайти в ньому насагу до подальшого життя, бо ж Христос воскрес! Воістину воскрес!

Дано в Мюнхені, Лондоні, Римі, Парижі й Києві у Хрестопоклонну Неділю – 15 березня 2015 р. Б.

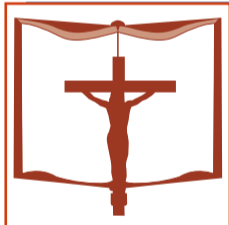
† ПЕТРО (Крик), апостольський екзарх для Українців у Німеччині та Скандинавії

† ГЛІБ (Лончина), єпископ Єпархії Пресвятої Родини в Лондоні, апостольський візитатор для українців в Ірландії

† ДІОНІСІЙ (Ляхович), апостольський візитатор для українців в Італії та Іспанії

† БОРИС (Гудзяк), єпископ Єпархії Святого Володимира Великого в Парижі, апостольський делегат у Швейцарії і країнах Бенілюксу

† ЙОСИФ (Мілян), єпископ-помічник Київської Архієпархії, голова пасторально-міграційного відділу УГКЦ

Важкі питання віри

НАШЕ ТІЛО У ВОСКРЕСІННІ

ЯК МИ ВОСКРЕСНЕМО? ЧИ БУДЕ НАШЕ ТІЛО ТАКИМ ЖЕ, ЯК ЗАРАЗ, ТІЛЬКИ ПЕРЕТВОРЕНИМ?

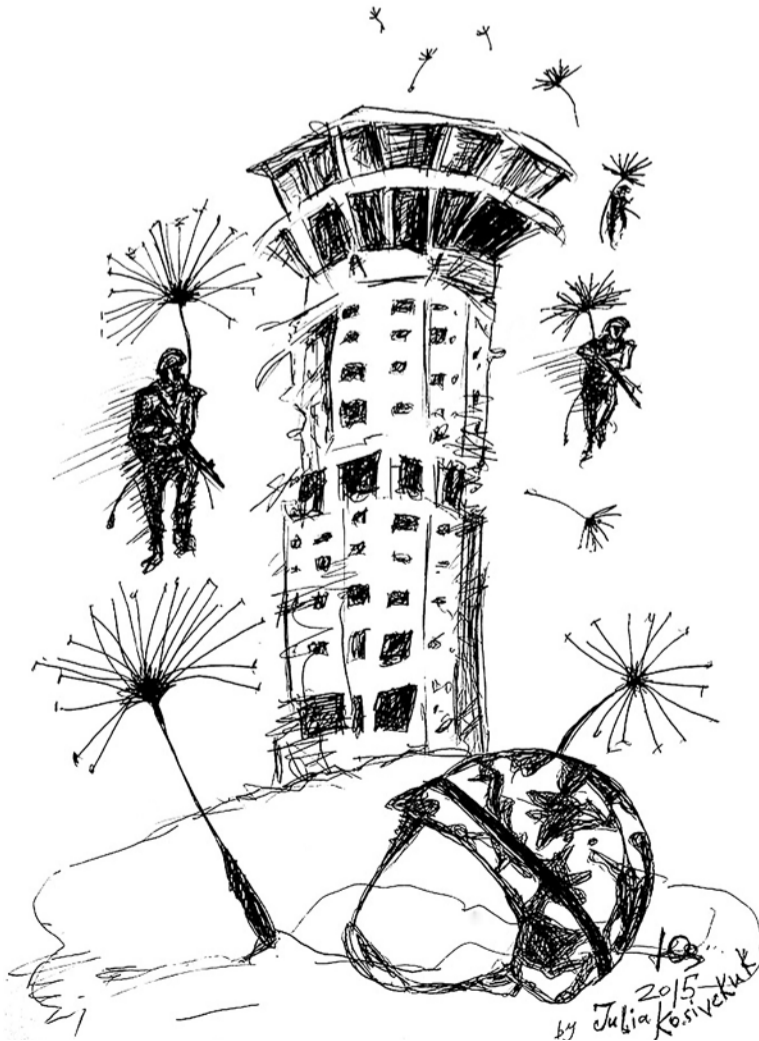
Відповідь на питання про наше воскресіння можна знайти в першому посланні до Коринтян: «Але ж Христос таки справді воскрес із мертвих, первісток померлих». У нас буде тіло, подібне Його тілу, тобто більше не підпорядковане потребам цього тлінного світу, але тіло прославлене і перетворене – для життя у славі, для життя вічного.

Ось що говорить святий апостол Павло: «Але хтось скаже: «Як воскреснуть мертві? І в яким тілі прийдуть?» Безумний! Те, що ти сієш, не оживе, як не умре. І те, що сієш, не тіло, що має уродитись, а голе зерно, наприклад, пшениці або яексь інше. Бог же дав йому тіло, по своїй волі, і кожному насінню – власне тіло».

І ще: «Так само й воскресіння мертвих: сіється в тлінні, а встає у нетлінні; сіється в беззесті, а встає у славі; сіється в безсиллі, а встає у силі».

«Який земний, такі й земні, і який небесний, такі й небесні. І так само, як ми носили образ земного, так носитимем і образ небесного. Ось що говорю, брати: Тіло й кров царства небесного успадкувати не можуть, ані тлінні – успадкувати нетління.»

«Ось я кажу вам тайну: Не всі ми помремо, але всі переминомся, раптом, в одну мить, при сурмі останній; засурмить бо, і мертві нетлінними воскреснуть, і ми переминомся. Мусить бо це тлінне одягнутися

в нетління, і це смертне одягнутися в безсмертя.»

Ми прочитали твердження апостола Павла, натхненні Святим Духом. Твердження, але не опис. Однак відповідь, дана Святим Письмом, ясна: наше тіло воскресне, але воно буде славним. А значить, воно не буде підкорятися більше біологічним потребам і обмежуватися просторово-часовими рамками.

Що стосується ідентичності нашого тіла, то воно буде тим же самим, що і зараз. Як писав святий Тома Аквінський, якби воно не було тим же самим, то тоді не можна було б говорити про «воскресіння».

Сам воскреслий Ісус дозволив до Себе доторкнутися. Святий Тома каже: «Згідно його природи, до славного тіла можна доторкнутися, проте в силу надприродних особливостей до нього не може доторкнутися тіло неславне. Тому святий Григорій стверджує: «Господь показав учням, що можна доторкнутися до Його тіла, яке перейшло через закриті двері, щоб показати: після Воскресіння Його тіло – таке ж за своєю природою, проте не таке ж по своїй славі».

Радіо Ватикан

Саме так, в уяві художниці Юлії Косівчук, умирали «кіборги» – захисники донецького летовища. Умирали для народження

3 Катехизм УГКЦ

Воскреслий Христос заповів апостолам: «Отож Я з вами по всі дні аж до кінця віку». Христос завжди присутній у Своїй Церкві, зокрема у святих таїнствах, у Слові Святого Письма, у літургійній спільноті, у подвижницькому житті святих і їхніх мощах та у святих іконах. Воскреслий Христос дарує нам благодать відродження і нового життя. Як навчає апостол Павло, у нас помирає «стара» й воскресає «нова»

людина у Христі: «Хоч наша зовнішня людина занепадає, однак наша внутрішня обновлюється день-у-день». Зодягнувшись у Христа у Хрещенні, людина зростає до «міри повного зросту повноти Христа», коли за апостолом Павлом може стверджувати: «Живу вже не я, а живе Христос у мені».

Силою воскресіння Христового смерть людини стає переходом (пасхою) до вічного життя: «немає страху повернення в землю, з якої Бог вивів до висот нетління Своїм воскресінням». Запорукою подолання смерті і тління є Сам Христос: «Я – воскресіння і життя. Хто в Мене вірує, той навіть і вмерши – житиме! Кожен, хто живе і в Мене вірує, – не вмере повіки». (241, 242)

ЩОБ НАМ ПОРАДИВ МИТРОПОЛИТ?

1 листопада 2014 року розпочався Рік Митрополита Андрея Шептицького. Це рік, в котрому виповнюється дві круглі дати: 70-ліття з дня смерті Митрополита, яке ми вже церковно відзначили, та 150-ліття з дня його народження [29 липня-Ред.], до якого ще тільки готуємося. Він батько Церкви й етнарх бездержавного народу. За переказами, він почувався позиченим своїм славним родом, окрасою якого став. Але ще більше він був нам позичений Богом, коли на Церкву й народ наш насувалася руйна ХХ століття й люди потребували Пастиря, духовний рівень якого відповідав би викликам часу.

А далі, коли Господь забрав цю душу назад на небо, сталося диво. Бо народ усвідомив, що має у своїх руках великий скарб. Ніби та піщинка в мушлі, що обростає перламутром і врешті стає перлиною, так і постать митрополита Шептицького, огорнута добрими ділами, опоясана безцінними письменами, освячена жертвним свідченням, стала перлиною нашого християнського благочестя.

Митрополит Андрей промовляє до людей усім своїм життям. Для нас він – пастир, богослов, вихователь, проповідник, святитель, будівничий, меценат, дипломат та святий учитель віри. Перелік зробленого ним ніколи не буде вичерпним. Він – приклад для всього духовенства, як можна вірно і жертвовно служити Божому народові. Бо митрополит Андрей не лише кермував Церквою – розбудовував цілу християнську цивілізацію, привносячи християнські цінності в такі суспільні сфери, як освіта, наука, мистецтво, охорона здоров'я, законодавство тощо. І всюди він діяв справді як слуга Божий.

Основою його концепції Української Церкви було питання єдиного київського патріархату, ідею якого висували ще за часів київських митрополитів Петра Могили та Йосифа Веляміна Рутського. Модель церковної єдності, в якій було б визнано провід Петрового намісника, була для митрополита Андрея запорукою вірності Христовій волі та євангельській науці, а разом – ключем до свободи Церкви від надмірного втручання державних властей, яке не раз в історії оберталося підпорядкуванням Церкви політичним цілям.

Усе своє життя митрополит

Шептицький невтомно працював над зціленням церковного розколу між православним Сходом і католицьким Заходом. Він вірив, що Господь дав українському народові особливе посланництво в цій справі. Завдяки своїм унійним зусиллям владика Андрей був справжнім предтечею II Ватиканського Собору та сучасного екуменічного руху.

Закінчивши докторські студії в університетах Кракова, Вроцлава, Мюнхена та Відня, він добре розумів надзвичайну вагу вищої освіти та мріяв про те, щоб у Львові створити український католицький університет. Коли польська влада цього йому не дозволила, він не склав рук, а як перший крок до майбутнього університету, створив греко-католицьку богословську академію у Львові, призначивши на ректора о. д-ра Йосифа Сліпого.

У листопаді 1938 року Андрей Шептицький вітає проголошення Карпатської України й надає благословення її прем'єрові о. Августинові Волошину. Під час першої більшовицької окупації 1939–1941 років активно протестує проти переслідування українського народу, його Церкви та її духовенства. А в обставинах німецької окупації 1941 року, коли проголошують відновлення української державності, митрополит Андрей видає послання, в якому благословляє Українську Державу, а невдовзі й накреслює цілий план розбудови «української хати».

У ці часи війни й окупації слуга Божий скликав низку архиєпархіальних соборів, головною темою яких, за словами самого Митрополита, був теоцентризм – центральність божественного життя Пресвятої Тройці. Тобто в момент найбільшої загрози для Церкви та народу Андрей Шеп-

тицький шукав розв'язок не в людській, а в Божій мудрості. У його посланнях, зверненнях, промовах з різних нагод та його молитвах натрапляємо на натяки про те, що він вважав таким життєдайним: на зв'язок між Христом – Божою Мудрістю – та мудрістю людини, а в пошані до мудрості він вбачав особливу рису української душі. Вважав, що напевно більшість українського народу вибрала б бути «мудрим жебраком», а не «дурним царем».

Розмова українців з митрополитом Шептицьким не припиняється ніколи. Міняються епохи, та він незмінно промовляє до нас Божою мудрістю та обставинами свого життя – промовляє так, ніби є нашим сучасником. Постановмо й ми собі це питання: а що порадив би нам митрополит Андрей Шептицький, якби був між нами сьогодні?

За якимсь незбагненим присудом Господнього Провидіння Україна знову стала об'єктом нападу з боку темного варварства, яке претендує стати «новим» словом у світовій політиці. У наше життя повернулися давні теми: історичної кривди з боку Росії, героїки справедливої війни, потреби національної консолідації та оборони. Тому з усієї проповідницької спадщини митрополита Андрея цього разу ми вибрали передусім ті його думки, які стосуються нинішнього стану війни.

1. Митрополит, хоч і прикутий до свого інвалідного крісла, серцем відчував особливості воєнного лихоліття. Його душпастирське чуття відразу вловило, що війна спотворює людські стосунки й підважує Божий лад у суспільстві. Його перше послання-попередження датоване вже 1 вересня 1939 року.

Продовження на 4 стор. ►

ПАРТИКУЛЯРНЕ ПРАВО УГКЦ

УГКЦ після багатьох десятиліть праці над упорядкуванням своєї канонічної традиції оприлюднила своє партикулярне право. Канони партикулярного права вступають у законну силу 7 квітня 2015 року. Як повідомив патріарх Святослав, вони будуть введені в дію на пробний термін – три роки: «Це час, коли вся Церква буде мати нагоду перевірити точність їх формулювання, відповідність до традицій УГКЦ, щоб можна було потім їх удосконалити, поправити і перевидати». Публікація канонів партикулярного права є знаком зрілості кожної помісної Церкви. Це свідчить про єдність УГКЦ, яка присутня не лише в Україні, а й на інших континентах земної кулі і має одне й те саме партикулярне право, яке впорядковує її літургійне життя, аскетичні практики, спосіб організації парафіяльного життя, управління єпархіями. Про це Патріарх сказав у відеоблозі для «Живого.ТБ».

«ВЕЛИКА ВІТЧИЗНЯНА ВІЙНА» ЗНИКЛА

Ще одна маленька перемога. Маємо указ Президента про відзначення 70-ліття перемоги над нацизмом. В якому між іншим: «встановити в Україні День Пам'яті та Примирення і відзначати його щороку 8 травня». Десоветизація в дії. «Велика вітчизняна війна» – ключовий міф СРСР, наріжний камінь совєтської ідентичності. Ця словесна конструкція вже достатньо зникла з указів президента. Після того як парламент проголосує закон «Про Увічнення Перемоги над Нацизмом в II Світовій Війні 1939–1945», зникне з правового поля загалом. А згодом із суспільної свідомості. Так закінчується епоха «совка», який пережив навіть крах СРСР. (Володимир В'ятрович, з Фейсбуку)

ГРЕКО-КАТОЛИКИ У НОВІЙ ЗЕЛАНДІЇ

15 березня у Новій Зеландії владика Петро (Стасюк), єпарх для Австралії, Нової Зеландії та країн Океанії, відкрив в Окленді нову парафію УГКЦ блаженного священномученика Миколая Чарнецького. Як повідомляє веб-портал єпархії, парохом став о. Ігор Колісник, ЧНІ, який нещодавно прибув туди з монастиря редemptористів у Львові. Священик планує долучитися до праці у сфері морського апостолу, оскільки тут є багато українських моряків на судах, котрі прибувають до Нової Зеландії. Також планується відновити українські школи та хори. В Окленді та Веллінгтоні вже існує сильна українська громада, яка проводить регулярні зустрічі. (Департамент Інформації УГКЦ)

КНИГА ПРО БЛАЖЕННОГО МИКИТУ БУДКУ

В екуменічному центрі неподалік Ватикану відбулася презентація книги о. Атанасія Маквея про блаженного священномученика Микиту Будку. «Божий мученик. Свідок історії – блаженний Микита Будка, перший український католицький єпископ в Канаді» – така назва книжки авторства о. д-ра Атанасія Маквея, українського церковного історика, що працює в архівах Ватикану над дослідженнями української історії кінця XIX першої половини ХХ століття. На превеликий жаль, за словами автора, дослідження постаті владика Микити Будки залишається поза увагою істориків, хоча «з його постаттю розпочинається нова ера в історії еміграції українського народу. Особиста біографія блаженного Будки, а саме її канадський період – це приклад збереження ідентичності українського народу на поселеннях». (Прес-служба т-ва «Свята Софія»)

ПРОГРАНА ВІЙНА «ГАЗПРОМУ»

Воюючи з реекспортом газу з Європи до України, російський «Газпром» програв близько шести мільярдів доларів. І це щойно початок. Газова війна Кремля добре роззлостила Європу, яка відтак взяла твердий курс на скорочення імпорту російського «блакитного палива». Український уряд повідомив, що з квітня повністю призупинить закупівлю газу в Росії, оскільки на даний момент немає такої необхідності. («Збруч»)

СЕРБІЯ – НАТО

Сербія – відданий союзник Росії в ЄС – підписала партнерську програму з НАТО, згідно з якою вже у 2020 році вона стане повноправним членом Альянсу. (Олег Пономар, з Фейсбуку)

ЩОБ НАМ ПОРАДИВ МИТРОПОЛИТ?

▼ **Продовження. Початок на 3 стор.**

Час воєнний утруднює людині кермуватися вказівками тверезого, ясного розуму, освіченого вірою. Верх беруть почування, вразливість, пристрасть, а з того нерозважні кроки, шкідливі не тільки для одиниці, але і для загалу, для цілої родини, громади й народу. Ця небезпека в положенню так особливо трудним, в якому знаходиться наш народ, стається прямо грізна (Пастирське послання до духовенства про обов'язок перестерігати вірних перед намовами провокаторів та агітаторів).

2. Мине ще кілька років, але війна не змінить свого нелюдського обличчя.

В часі війни навіть між тими, що не воюють, або й тими, що їх ніщо не ділить, нагромаджуються такі небували кількості непорозумінь, спорів, ворожечі, часом навіть і ненависті, що не пізнається цього світу і людей, яких зналося добре ще кілька літ тому. Люди діляться, всюди собою зайняті, не мають часу для ближнього, не мають з чого дати йому хоч добре слово, усі стали нервові, роз-

драження нервів прибирає форми неврастенії, істерії і суспільне, чи може радше товариське життя, стає подібне до того принципіального «bellum omnium contra omnes» [війна всіх проти всіх] Гоббеса, наслідком чого проста зичливість і християнська любов ближнього стає товаром дуже рідким, дорожчим від масла чи сала (Пастирське послання на Великдень для читачів часописів «Краківські Вісті», «Львівські Вісті» та «Рідна Земля»).

3. Найкращим засобом, який припиняє зневірені роздори і створює умови для позитивної праці, є національна єдність. Митрополит Шептицький бачив, що в суспільному житті українців раз у раз відтворюється їхня фатальна схильність до взаємної ворожечі, і невтомно боровся за примноження єдності. Цим своїм словом він промовляє до нас і сьогодні.

До осягнення наших національних ідеалів треба нам єдності... Треба нам, оскільки це тільки можливе, усунути всякі роздори і все, що ділить, і всіма силами змагатися до осягнення, по змозі, як-

найбільшій єдності (Лист до православних архиєреїв в Україні).

Як довго не буде між нами християнської єдності, так довго й найслабший противник буде від нас сильніший («Не убий»).

Найбільшою небезпекою є внутрішні роздори, поборювання себе взаємно і впливаюча з роздорів атаманина, котра вже так дуже много причинилася до руїни і упадку усіх наших подій при першій нашій пробі побудувати Укр[аїнську] Державу (Про організацію парохій і громади).

4. Учасникам ненасильницького протесту на Майдані не раз здавалося, що митрополит Андрей є поміж ними. Чому? Та тому, що Майдан молився. Українська Революція Гідності не була б такою успішною, якби не молитва. Про це значення молитви нам треба пам'ятати і сьогодні, коли на сході України точиться війна з російськими військовими угрупованнями. Ось чому ті з нас, хто самовіддано формував молитовний Майдан, напевно, відчують свою душевну суголосність із такими висновками Андрея Шептицького.

Ми є свідками історичних подій, які на всі часи стануть ясным доказом, чим є молитва для людства (Пастирське

послання до духовенства про церковне правило).

5. Українська Греко-Католицька Церква вже давно впевнена, що митрополит Андрей Шептицький є святою особою, учителем і свідком Христової віри та взірцем досконалого християнського життя. Працюймо і молимося, щоб його прославила славою святих Вселенська Церква, бо цього велетня духу повинні пізнати всі народи. Є докази про чудесні оздоровлення, отримані за його посередництвом. Але чи не найбільшим його чудом є саме відродження УГКЦ, про яке він на смертному ложі пророкував.

Утім, попереду здійснення ще одного пророцтва митрополита Андрея, даного ним у той же смертний час, – пророцтва про Україну. Так, сьогодні наша держава в небезпеці, а українці – у неспокої. Проте саме на порозі своєї смерті – у той момент, коли Бог відкриває перед праведником Небо й усі тайни майбутнього, – наш Праведник побачив відродження нашої країни.

Україна увільниться зі свого упадку та стане державою могутньою, з'єднаною, величавою, яка буде дорівнювати другим високо розвинутим державам. Мир, добробут, щастя, висока культура, взаємна любов і згода будуть

панувати в ній. Все те буде, як я кажу, тільки треба молитися, щоби Господь Бог і Мати Божа опікувалися все нашим народом, який стільки витерпів, і щоби ця опіка тривала вічно.

6. А як могли б ми наблизити той час? Як йому сприяти? Здається, з усіх настанов Митрополита ми не знайдемо більш актуальної для нашої днини, ніж ця, – і хай вона буде настановою нашої Церкви всім вірним у його Рік.

Не зриваючи одної хвилини, лише безупинним напруженням і безупинними жертвами аж до крові і смерті многих поколінь двигается народ. І легше часами кров пролляти в одній хвилині ентузіазму, чим довгі літа з трудом сповнювати обов'язки і двигати спекоту дня і жар сонця, і злобу людей, і ненависть ворогів, і брак довір'я своїх і недостачу помочі від найближчих, і серед такої праці аж до кінця виконувати свої завдання, не чекаючи лаврів перед побідою, ані винагороди перед заслугою! (Слово до української молоді).

Слуго Божий, митрополите Андрею, моли Бога за нас грішних!

Вибрані фрагменти з пастирського послання патріарха Святослава з нагоди Року Митрополита Шептицького. Підготував Андрій Фецин

ХРИСТОС

ВОСКРЕС!

Святий Юр на початку ХХ ст. С-на з сайту «Замки та храми України»

(ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ВІД 1932 РОКУ)

Цим радісним привітом вітаю й цього року у Світлий День Пасхи всіх наших вірних. Празник Христового Воскресення більш ніж в інших роках є в цьому році для мене символом двигнення й повстання з упадку, бо по важкій недузі, яка сім місяців держала мене в ліжку, починаю поволі вертати до сил і надіюся, що в сам день Світлого Празника Пасхи зможу бодай на хвилину з балкону митрополичої палати бути присутнім на св. Літургії, а може на голошенні Євангелія в ріжних мовах і торжественній, піднеслій пісні «Христос Воскрес!».

Коли сім місяців тому я захворів, приготував письмо, яким хотів сплатити довг вдячності супроти усіх тих, що в році мого ювілею переслали мені бажання, за мене молилися або яким-небудь способом мені свою прихильність й зичливість показали [11 серпня 1892 р. брат Андрей склав вічні обіти у Кристинопольському Монастирі. 3 вересня 1892 р. єпископ Юліан Пелеш у Перемишлі висвятив його на священника. 11 вересня 1892 р. ієромонах Андрей відслужив першу Божественну Літургію у родинному селі в Прилбичах-Ред]. До зачатого тоді письма я не вертаю. Воно сьогодні вже неактуальне, хоч і сьогодні лежить на мені

обов'язок вдячності, який хочу сплатити ось цим письмом, а ще більше своїми молитвами й жертвами. Всі бажання й молитви або вислови прихильності приймаю, очевидно, не так для моєї особи, як більше для високого уряду, який мені Боже Провидіння через Апостольський Римський Престол поручило. Всі ті признаки прихильності можуть в душі лише скріпити й побільшити гнітуху не раз свідомість моїх обов'язків і труднощів, які не раз годі побороти та з якими проте, маючи на увазі ті обов'язки, мушу безупинно боротися, бо крім обов'язків Єпископа маю перед Богом і людьми обов'язки Митрополита нашої церковної провінції.

Від самого початку нашої історії, від часів св. Володимира, Митрополичий Київський Престол і особи українських Митрополитів були одиноким осередком, який нарід в одностайну цілість зв'язував. Для всіх вірних нашої народності й обряду вони були символом церковної й національної єдності, а з часом ставали символом релігійної єдності з Апостольським Престолом. Від синоду в Ліоні та ще більше від синоду у Фльоренції, Митрополичий Престол був не

тільки осередком єдності католиків нашого обряду, але й дороговказом, що вів до Унії з Римом й до тої апостольської праці, яка відлучених братів наших хоче обняти одною, широкою, загальною любов'ю й довести всіх до загальної католицької єдності з усіма народами світа.

Очевидно, лише порівнюючи малі речі з великими – parva magnis – можу порівнювати Престол Архиепископів Львівських до давного нашого Митрополичого Престолу Київського. Все таки аналогія якась спонукує мене до того, що мушу свій престол також уважати осередком, який повинен об'єднувати бодай всіх греко-католиків нашої провінції в одно й тим болучіше відчувати все те, що нас ділить, роз'єднює і ослаблює. Мушу наче з обов'язку, а проте цілим серцем і собі і всім бажати тої єдності, яку Апостол так твердо вірним поручає. В цій єдності премного найбільш вартісних дібр, яких бажати мусить кожний, хто любить свій нарід.

**Христос Воскрес!
† Андрей, Митрополит
Подано за часописом
«Голос Христа Чоловіколюбця»**

11 КВІТНЯ 1945 РОКУ СОВЕТИ ЗАБРАЛИ ПАТРІЯРХА

Мене арештовано 11 квітня 1945 року, приблизно о 19-ій годині вечером. Була це середа. Вже зрана Святий Юр кругом обставлено стійками. Наглядали, чи нема яких рухів і чи чого не виноситься. Наїхало дуже багато авт з поліцією. Полковник Мельников приніс мені рішення від прокурора на арешт. Мене обшукали та забрали на авто і відвезли на Лонцького. Пригадую собі, яка то була прикра річ почути на собі розбишацькі руки.

Після мого арешту настала страшна паніка, і НКВД почало акцію переведення на православ'є. Під проводом о. Костельника зорганізовано «ініціативну групу», яка зачала приготувати т.зв. «львівський собор». Арештовані опісля священники, учасники того т.зв. «собору», оповідали про жаклиний терор. По «соборі» Горюн радісно кричав переді мною: «Але ми вкросили Папі!» На то я сказав, що сім мільйонів – невелика кількість, щоби потрясти Католицькою Церквою, а ви терором тільки себе компромітуєте. І справді, вони були свідомі своєї брутальности,

а навіть підлости, бо звіт з т.зв. «львівського собору» мусіли видавати аж два рази і поправляти свої компромітації.

На Лонцького було дуже багато поліції. З арештованих я не пізнав там нікого, лише один наш чоловік, який служив там, мабуть, сторожем, приступив до мене і просив, щоби я оперся об стіну, бо дальші обшуки можуть тривати ще довго. Але мене небаром, по двох таких ревізіях, відвели до тюремної келії, де я просидів цілу ніч. Ранком вивели мене, під сильною ескортою, до авта і відвели до окремого вагону перед стацією, який вже був приготований за-

ЗІ СПОГАДІВ ОТЦЯ АДРІЯНА ЗАФІЙОВСЬКОГО ПРО ТЕ, ЯК ЙОСИФ СЛІПИЙ СТАВ НАСТУПНИКОМ МИТРОПОЛИТА ШЕПТИЦЬКОГО

Митрополит Шептицький скликав Собор, і я там був. І говорив про те, що прийшла страшна навала. Є страшні часи, а йдуть ще страшніші. Церква в дуже великій небезпеці. І як своїм рухом зісунув окуляри на кінець носа, всіх нас по порядку оглядав і сказав: «Ніхто не знає, як то буде важко. Але я старий, хтось молодий мусить мене заступити. Хтось сильний. Хтось, на кого можна покластися. Хтось, хто всі випробування витримає. Сильний, мужній, розумний. А тим буде, – знов повів очима по всіх, зупинився очима на Сліпому і ткнув пальцем, – а таким будеш ти. (архів ІІЦ)

Рим, 1963 рік. Перша Служба Божа митрополита Й. Сліпого після повернення з комуністичного полону. Архів ІІЦ

здалегідь. По дорозі я не видів нікого з людей біля техніки, щоби було можна дати якийсь знак. Десь перед полуднем поїзд відїхав на Київ, а в окремій переділї стерегло мене 3–4 охоронники, а інші були на коритарі та в сусідних переділах.

Як поїзд приїхав до Києва,

то я дещо ждав на стації, бо охоронники телефонували, щоби вислали авто, одначе через якийсь непорозуміння приїхав «чорний ворон». Мене посадили побіч шофера, немовби я не був арештований. Ще коли я стояв на стації, приступила до мене якась жінка і спитала, чи я свяще-

ник, бо я був у рясі, але охоронники її зараз відігнали. Київ виглядав досить знищений, а було це 12-го квітня 1945 року.

Фрагмент спомінів Патріярха Йосифа, подано за обїзником Центру Студій Спадщини Патріярха Йосифа Сліпого

Актор театру «Сузір'я» Євген Нищук запам'ятався українцям ще з часів першого Майдану 2004 року. Він приєднався до Євромайдану з перших днів та був там під час найзапекліших протистоянь.

Революція Гідности, вони це зробили

ЄВГЕН НИЩУК, 41 РІК

Під час Євромайдану: «Голос Майдану».

Згадую себе на «броньовичку» біля парку Шевченка, від якого рухалася величезна колона людей, і це відчуття, коли не бачив навколо себе жодного клаптика асфальту, а тільки людські голови. І ще 11 грудня, коли зайшов у «профспілки», а потім почув звуки штурму і волення до киян, які аж до ранку з різних сторін бігли на допомогу. «Беркутівці» тоді вперше відступили.

Пам'ятаю штурм 18 лютого. Мене попереджали, що він має відбутися. Дорогу техніку з Майдану забрали, казали, що сцену мали спалити. Але я залишався, бо не міг не залишатися. Сам не знаю, як тоді в мене виникла ідея спалювати будиночки новорічні, аби підтримувати вогонь, підказувати

людям, в який бік їм краще рухатися, координувати їхні дії. Ці спогади залишаться на все життя.

Пам'ятаю, як принесли Жизневського [один з перших убитих-Ред.]. Це був такий ступор... Я не знав, що сказати, як розрадити родичів та хлопців-побратимів, які несли домовину. Тоді й знайшлася пісня «Плине кача», яку так любив Жизневський, і яка потім стала гімном...

Ми практично знаходимося в стані війни і це забирає багато людських зусиль та ресурсів у держави, створює перешкоди повноцінному відродженню країни. Разом з тим у нас чи не вперше є можливість робити ті речі, на які ніколи не наважувалися. («Українська Правда»)

Думи мої...

Коли уважніше приглянемося до Євангелія, то можемо зауважити, що навколо Ісуса Христа ходили великі натовпи людей. Можна лише припускати, чому їх було так багато. Хтось прийшов з цікавості, хтось – тому, що бачив, що Він поважна особа, і хотів бути ближче до Нього. Хтось – ще з інших якихось мотивів, усвідомлених чи не усвідомлених. Але, напевно, мало було тих людей, які усвідомлювали, що Ісус Христос є Господь, а Господь може творити чуда.

Тому в Євангелії серед тих тисяч людей бачимо небагатьох, які зцілювалися. А зцілювала їх саме їхня віра. Бог міг оздоровлювати тисячі цих людей, але зцілювалися одиниці – саме ті, хто приходив з вірою. Як і в нашому житті: ми, здавалось би, часто приходимо до Бога, але чи доторкаємося з вірою до Нього? Бог «потребує» нашої довіри, аби щось нам дати. Бог може все, але може все лише через нашу віру!

Владика Венедикт (Алексійчук)

ХГ

ПОВЕРНЕННЯ РОДУ

Дуже символічно, коли українці-іноземці у найвирішальніший час нашої історії беруть українське громадянство. Ще важливіше, коли це нащадки славного українського роду, які повертаються на Батьківщину. Як сказав Мішель Терещенко під час церемонії вручення українського паспорта, «я відчуваю потребу залишити комфорт французького громадянства,

щоб брати участь у побудові нової європейської демократичної держави. З думкою про загиблих та поранених, про всіх наших героїв України я з гордістю приймаю паспорт громадянина України».

Його дід Михайло Терещенко (1888–1956) був одним з перших українських промислових магнатів. Свій величезний статок зробив, зокрема, на виробництві цукру –

і повністю втратив після більшовицької революції. До 80% своїх прибутків сім'я Терещенків витрачала на благодійність. Саме їм Київ завдячує такими закладами, як Київський Політехнічний Інститут та Володимирський Собор.

Найближчим часом буде більше таких випадків.

Святослав Цеголко, пресекретар Президента України

Українці в Німеччині

ВЕЛИКІ СПРАВИ МАЛЕНЬКОЇ ПАРАФІЇ

Життя на чужині – це завжди випробування для будь-якої людини. У пошуках кращої долі українці кожного року розширюють географію та долають кордони. Дуже важко коли ти сам в незнайомій країні – адаптація в новому суспільстві може тривати роками. І значно легше пристосуватись до нових умов, коли поруч є такі ж люди, що пройшли вже цей шлях.

В німецькому містечку Бамберг, що на півночі Баварії, центром об'єднання українців стала українська греко-католицька парафія св. Миколая. Очолує її з початку існування парох о. Богдан Пушкар. З дня заснування в 2003 році парафія займається благодійністю. Отець Богдан спільно з парафіянами безперервно проводить збір гуманітарної допомоги, у першу чергу лікарняного обладнання та ліків, потреба в яких ніколи не зникає в Україні. За цих більш ніж 10 років невтомної праці, з Німеччини в Україну було відправлено десятки вантажних автомобілів із гуманітарною допомогою.

Із ускладненням політичної ситуації в Україні парафія св. Миколая спільно з «Об'єднанням Українців Франконії» активно проводить збір гуманітарної допомоги серед населення Німеччини в рамках ініціативи «Допомога для України». Український парафіяльний центр став своєрідним пунктом збору допомоги. Саме сюди звозиться, пізніше сортується та вантажиться гу-

манітарна допомога для біженців та мешканців східної України. Лише за жовтень-грудень 2014 року було відправлено сім великогабаритних вантажівок з різноманітними речами: одягом, посудом, меблями, лікарняним обладнанням, медичними препаратами тощо.

Одним з найважливіших моментів в історії парафії стала поява великої статті на цілу шпальту в наймасовішій щоденній газеті Франконії «Fränkischer Tag» восени 2014 року. Окрім розповіді про ініціативу «Допомога для України», в матеріалі також було вказано реквізити та контакти нашого парафіяльного центру. Ефект від статті був блискавичним. Наступні кілька днів телефон не замовкав, люди звідусіль везли різноманітні речі, жертвували гроші, приходили допомагати. Цей процес не припинявся подальші кілька місяців. Гуманітарної допомоги інколи було настільки багато, що людина з труднощами могла пересуватись поміж гір найрізноманітніших речей: від дитячих іграшок до лікарняних ліжок. Інколи місця в парафіяльному залі не вистачало і речі

доводилось складати прямо в церкві. Саме в такі моменти здавалось, що наша церква сповна виконує не лише духовну, а й практичну роль.

Окремих слів подяки заслужують волонтери-члени парафії ім. Св. Миколая. Протягом кількох місяців дватри рази в тиждень українці (та й не лише українці) Бамбергу, Нюрнбергу, Ерлангену приходили-приїжджали в парафію, сортували та пакували речі. «Чоловічі куртки», «Лікарняна постіль», «Взуття АТО» – такі наліпки можна було побачити на мішках з одягом. «Всі речі повинні бути посортовані. Ми не можемо відправляти в Україну сміття», – наголошує о. Пушкар. Сортування гуманітарної допомоги перед відправленням – це не лише зручність, а й практична необхідність. Згодом в Україні під час розподілу гуманітарної допомоги волонтерам не доводиться ритись в купі одягу, витрачаючи час на пошуки потрібних речей, адже всі мішки підписані.

В 2015 році благодійна діяльність парафії не лише не зупинилась, але й вийшла на якісно новий рівень. Окрім збору речей першої

необхідності розпочався збір коштів на карети швидкої допомоги для України. За короткий проміжок часу вдалось акумулювати достатню кількість коштів, щоб закупити відразу 5 реанімобілів. Уже зараз ці карети проходять процес розмитнення і невдовзі будуть відправлені в лікарні міст на сході України.

Приємно, що бамберзька парафія стала «першопроходцем» в сфері гуманітарної логістики з Західної Європи в Україну. Наш приклад успішно наслідують діаспори й з інших німецьких міст: Ляйпціга, Дрездена, Берліна, Франкфурту. Волонтери самоорганізуються, збирають, сортують та відправляють гуманітарну допомогу в Україну за напрацьованою нами схемою. Парафія св. Миколая – це чудовий приклад того, як з допомогою невеликої кількості людей можна творити справді великі справи.

Та життя української церкви – це не лише благодійність. За сприяння парафії, українці активно долучаються до культурного життя Бамберга. Наприкінці минулого року українські колядки можна було почути

Парафіяни перед відправкою трьох карет швидкої допомоги в Україну. Перший ліворуч, це керівник благодійної організації «Міжнародна Асоціація Підтримки України» Тарас Дурбак, поруч отець-парох Б. Пушкар. Саме з цією організацією найбільше і найплідніше співпрацює парафія в Бамберзі.

на міжкультурному різдвяному ярмарку. Український борщ – одна з візитних карток парафії, його смак знайомий німцям з численних культурних заходів, де присутня українська громада. Активно відбувається співпраця парафії з університетом міста Бамберг.

Можна ще багато розповісти про діяльність парафії св. Миколая в Бамбергу, але ця розповідь буде неповною без окремої згадки про пароха о. Богдана Пушкаря. Саме він є тим центром та об'єднуючою силою, що гуртує навколо себе найрізноманітніших людей заради однієї мети. Своєю невтомною працею о. Богдан показує приклад того, яким має бути справжній християнин та патріот України: жертвним, невтомним, готовим завжди допомогти.

Для «ХГ» Андрій Зорик, м. Бамберг

Рік Митрополита Андрія Шептицького

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ В МЕМУАРАХ КОРОЛЕВСЬКОГО

частина 7, остання

Королевський пише: «Звичайно, я знову взявся за біографію Митрополита, хоч думав, що закинув її назавше. Я вже написав в остаточній редакції сто великих сторінок». Далі Королевський наводить подробиці плану, який він склав, уточнюючи: «Я маю ще добру главу про відновлення чернечого життя (студити) й одну, яка буде дуже довга, про діяльність в Росії й російський екзархат [...]. Нині вже можна говорити про все: таємниці більше нема, а деякі подробиці вже опубліковано. Та я не дам точного тексту повноважень Пія Х; автентичні

копії цього тексту я, до речі, передав Східній Конгрегації, бо вона не мала. Ця біографія мене захоплює, я думаю про неї і вдень, і вночі».

Треба почекаати трохи більше року, щоби Королевський повідомив Делатрові, що він, незважаючи на гіршання здоров'я, нарешті закінчив біографію Митрополита, й що написанню шістьох сотень рукописних сторінок він завдячує «втручанням провидіння й заступництву Митрополита, якому я молюся щовечора». Цю роботу цілком схвалив кардинал Тіссеран, який має надію

опублікувати її у видавництві «Плон» (Plon). Королевський відчуває близькість смерті: «Перед тим, як померти, я хотів би передати вам усе, що маю про Митрополита; не хочу віддавати то василіям. Якщо ви не повернетеся, то мушу доручити віднести все в Конгрегацію».

Одержавши нарешті вісті від абата Делатра, Королевський пише йому про свій рукопис біографії Митрополита: «Кардинал передав його директору видавництва «Плон» за кілька днів до Пасхи й попросив прочитати. Більше нічого не знаю й до-

тепер не маю жодної відповіді. Правду кажучи, я не надто на неї надіюся. Андрей Шептицький невідомий у Франції й я сумніваюся, що ця тема буде там досить цікава».

З подальших листів довідемося, що ні «Плон», ні «Серф» не візьмуться за публікацію. Для публікації «Плон» висунув вимоги, які Королевський відкинув.

Абат Делатр згодом повертається до справи беатифікації Митрополита. Він звітує Королевському про візити, які зробив, чи зробить, особам, котрі знали Митрополита: отцеві Дюмону з «Іс-

тини», отцеві Абрикосову, отцеві Димитрію Карамаєву. «З документів навчальний центр володіє копією архіву принца Волконського. Гадаю, що оригінал цього архіву є в Римі в руках преподобного отця-езуїта (s. j.) Тишкевича, в Russicum. [...] Сортуючи документи, що стосуються беатифікації, я перечитав примітки преподобного отця Креузи і поміж найрізноманітніших міркувань знайшов цікаві дані. Я молюся до Митрополита у вашому й своєму наміренні».

Чи треба на закінчення додавати, що пройшло більш як півстоліття після відкриття процесу, а ми і досі чекаємо беатифікації Митрополита.

Для «ХГ» о. др. Августин Баб'як (Італія)

Камо грядеши, Україно

ВОСКРЕСНУТИ І НЕ РОЗГУБИТИСЬ

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

Україна воскресає до нового життя в муках. Корупціонери ідуть за грами все ширшою цівкою. Нація поки приглядається, намагаючись зрозуміти: це по-серйозному чи чергова «показуха»? В цей момент, коли до людей дійде, що все це реальність – появиться страх. Тоді почнуться зміни в суспільстві. Слава Богу, владу ми вже змінили.

ПРО ХАБАРНИКІВ. АНДРІЙ ПАРУБІЙ (для Faktu.ictv.ua.): «Коли американці передали нам сухпайки для української армії як першу допомогу, я питав у них: навіщо сухпайки, дайте зброю! Вони відповіли, що це дуже важливо, і для нас, і для вас, щоб ми разом побачили, як швидко вони з'являться в інтернеті. І правда, кілька тижнів і вони з'являються у продажу». В цій справі

минулого року арештовано і засуджено кількох генералів, додав Парубій (він «майданівець», нині перший заступник голови Верховної Ради).

Лідер українських комуністів, не наче підзвітний, поїхав на з'їзд російських комуністів. Там, в Москві, «закликав російське суспільство боротися з фашистським режимом в Україні». Ви помітили: так багато українських прізвищ серед зрадників народу, і так багато неукраїнських серед патріотів України!

Приборкати корупцію – це дуже важливо. Не менш однак, ніж кожному з нас вбити в собі гетьмана. Люди це розуміють. Дуже нервово реагують кожного разу, коли на світло виходить Юлія Тимошенко з натяком – я повертаюсь. Всі пам'ятають 2005 рік і далі.

Все те, що було між нею та Ющенком і як вони втратили з поля зору країну через приватні амбіції. Вождівство, це наша давня погана традиція. Євген Маланюк, співтворець армії УНР, який у 1920 році опинився на Заході, згодом писав: «Ми не захистили УНР, бо ми її майже не захищали. Чому не захищали? Бо були засліплені примарним блиском «вождів», вірили їм, ішли за ними, а ці «вожді» тим часом переймалися дріб'язковими питаннями і догматично намагалися втілити то ту, то іншу запозичену з книжок ідеологію». Маланюк помер 1968 року в Нью-Йорку. Тим, які нині ухиляються від військового обов'язку в Україні і виїжджають за кордон, варто нагадати його слова про втрачений на еміграції час.

Купив цей час фальшивою ціною: Ісходом, втечею, роками болю й зла, А треба було впасти серед бою На тій землі, де молодість цвіла.

Великдень 2015 року, це подія символічна для всієї держави, для дер-

жави, керівництво якої повірило, що може збудувати справжню Україну, Україну вільну і сперту на цінностях християнства та цивілізації. Може тим ми так страшні росіянам, бо вони найбільше бояться свободи. Вони вважають, що ми маємо жити як вони, або ще гірше. Вільними вони ніколи не були, а ми мали Січ і не тільки. Боятися, і цей страх, що українець може вирватися з адської темряви Кремля – їх жахає і інтегрує з «карликом». Вони вірять, що «карлик» задавить нас і згідні на любую ціну, щоб тільки їхній світ заново став звичним, щоб знову була ілюзія, що всі українці, це такі собі «петісімоненки». Але «карлик» уже не зможе. Вже пізно. Буде пирскати, але пізно всьо то.

Маємо завжди пам'ятати про наших героїв, які зустріли ворога на сході. Про Захід, без якого ми б не потягнули цього протистояння з Росією. І про Бога, який любить правду. Може, найперше про Нього.

Для «ХГ» Г. Кобильницький

ХГ

У ПРАВОСЛАВНИХ «ПАРАД ПЕРЕХОДІВ»

Києво-Печерська Лавра, серпень 2014 року, ідуть вибори нового предстоятеля УПЦ МП, активісти вимагають не обирати проросійських архієреїв. С-на: ЕРА/UPG

За минулий рік тільки в Тернопільській області Українська Православна Церква Московського Патріархату (УПЦ МП) втратила шість парафій. Схожа картина і в інших областях центральної, західної і північної України. Попри те, що точної статистики немає, тільки проаналізувавши новинні повідомлення, можна зрозуміти, що за останній рік Московський Патріархат втратив в Україні десятки парафій. Парафіяни, як правило, голосують за перехід до Української Православної Церкви Київського Патріархату (УПЦ КП), що пов'язано зі зміною настоятеля храму. В Україні цей процес вже називають «парадом переходів».

Вагомі причини для перереєстрації парафій стали з'являтися в українських віруючих під час Євромайдану. Деякі священники УПЦ МП відмовлялися служити панахиди за загиблими у Києві, а коли почалися збройні дії на сході України, та ж історія повторилася щодо поранених і вбитих.

Ще одна причина – мова богослужіння, адже серед парафій, які перейшли до Київського Патріархату, переважна більшість церков розташовані в сільській місцевості, де переважає

україномовне населення. При цьому проповіді в церквах УПЦ МП читають російською мовою. Окрім цього, деякі віруючі називають неприйнятним проповідання в церкві концепції «русского мира», з якою багато українських парафіян не згодні. Про те, що ставлення до подій в Церкві не однозначно сприймається навіть серед священнослужителів Московського Патріархату, свідчить відкритий лист священника з Тернопільської Єпархії Олега Шліхта до митрополита Онуфрія, глави УПЦ МП. Він, зокрема, пише: «Ми не націоналісти і не прагнемо до єдності з КП, ми поступово, одна за одною, втрачаємо парафії, нам тепер нічого втрачати і тому відверто, не добираючи слів, змушені вам сказати прямо: ваше мовчання і негласна підтримка політичного курсу Патріархії є основною причиною розколу, який відбувається в УПЦ. У нас забирають храми, а ви непомітно втрачаєте паству і не відчуваєте цього... Ми просимо вас подбати про свою паству, яка живе в Україні, поки Господь судив бути цій землі українській, а ви поводити себе як євангельський (у цьому контексті російський) на-

йманець... Його Святість занадто далеко зайшов у своїй політичній діяльності, рівно настільки, наскільки «православна армія Новоросії» позаглибилася в територію України».

У листі Олег Шліхта згадує кілька причин, через які українські віруючі вирішують збирати підписи, щоб покинути лоно Церкви. Священик починає свого листа з критики ідеологічних установок УПЦ МП, одна з яких наказує поминати під час богослужіння ім'я патріарха Кірілла вголос: «Сьогодні ми змушені – підкреслимо це – вголос на екстенії поминати Патріарха, а вчора він нагороджував вищими церковними нагородами за внесок в духовне просвітництво Кісельова (російський тележурналіст-пропагандист-Ред.), людину, яка сіє ненависть між нашими народами і плете чорну брехню щодо України, брехню нечувану за всю її історію. Головний імперський наклепник виконує

державне замовлення і Бог йому суддя, а Патріарх через церковні канали беззастережно сприяє поширенню цієї брехні, і Церква йому не авторитет... Вимовляти йому многоліття на парафіях, де оплакують сотні загиблих на війні з російськими найманцями людей, це просто безглуздо, як безглуздо також переслідувати адміністративними методами священників, які цього не роблять, – ось це і є неканонічно дією єпископа. Головний злочин Патріарха проти нашого народу – це те, що збройний конфлікт між нашими державами він трактує як священну війну... Для всіх, хто мислить і любить Церкву, зрозуміло, що Патріарх цілком підтримує державну політику Росії, саме тієї Росії, яка веде сьогодні війну з нашим народом, а Патріарх виступає її ідеологічним двигуном. Київська Митрополія УПЦ змушена бути складовою частиною ідео-

логічної системи російської пропаганди. На духовенство чиниться тиск з боку архієреїв, добре проінструктованих з імперського центру. Наша совість не дозволяє проголосувати з амвона московські циркуляри, в яких збройний конфлікт між Росією та Україною називається «внутрішнім протистоянням».

Олег Шліхта вважає, що УПЦ МП перетворилася на ідеологічний інструмент: «Патріарх зрадив свою Церкву, продав за 30 срібняків, на які російською державою будуються величезні храми і монастирі».

Відтік парафій та віруючих з Московського Патріархату почався на Західній Україні ще в 1990-х роках. Сьогодні віруючі УПЦ МП переважають лише в двох районах Тернопільської області, решта районів ділять між собою УАПЦ КП, УПЦ і Українська Греко-Католицька Церква.

Александра Вагнер, Радіо Свобода

Знову збираємося по всій Україні й на поселеннях, щоб привітати одне одного зі світлим празником Воскресіння Христового. Уже більше ніж рік ми проходимо особливу хресну дорогу і, можливо, по-людськи нам зараз непросто говорити про радість. Однак радість пасхальна походить не від людей, а від Бога! Сьогодні весь всесвіт оспівує Христову перемогу, Його подолання зла і смерті.

Упродовж історії спасіння були різні моменти, коли Божий люд переходив важкі випробування. Один такий період був у час пророка Авакума,

ДОРОГІ В ХРИСТІ!

(ВИБРАНІ ФРАГМЕНТИ ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСЛАННЯ ПАТРІАРХА СВЯТОСЛАВА)

Христос підтримуваний двома янголами,
автор: Дзіованні Белліні, Венеція, 1480-1485 роки

про якого згадуємо в Пасхальній Утрени. Він жив у перехідну пору, коли вавилонська імперія розсталася на руїнах асирійської. Нова світова потуга виявилася такою самою жорстокою, як і попередня. Хоч змінилася влада, однак характерні імперські елементи залишилися незмінними: ідеологія власної «величі», жадоба слави, багатства й чужої території – і все це підсилене звичною брехнею і насильством.

Стояти на сторожі з пророком у цю пасхальну ніч серед людського розчарування та безсилля – означає витривало очікувати спасенної Божої дії, вияву Його перемоги над ворогом і насильником. Каже Авакум: «Я стану на моїй сторожі, стояти на моїй башті і виглядатиму, щоб подивитись, що Він мені скаже й що відповідь з приводу моєї скарги». І ми нині разом із пророком взиваємо до Бога: «Докіль, о Господи, буду взивати – і Ти не вислухаєш? Кричатиму до Тебе про насильство – і не врятуєш?».

Сьогодні на рідних землях наша Церква покликана видавати пророчий голос про неминучість перемоги над ідопоклонством, брехнею

і насильством. Воскреслий Господь розвіяв страх апостолів словами: «Мир вам, як послав Мене Отець, так і Я посилю вас». Ці слова промовляють також до нас і дають нам сили не тільки встояти перед нападником, а й перемогти наше внутрішнє зло: зневіру, втому і страх. Революція Гідності ще далеко не довершена, поки Христовий мир не запанував у наших серцях – тільки з Христом потрібно, за словами слуги Божого митрополита Андрея Шептицького, подолати егоїстичну «отаманщину», корупцію та залишки безбожної системи в стосунках між державними інституціями і суспільством.

Наша перемога у воскреслому Спасителі над видимим і невидимим супостатом, можливо, настане не в одну мить, а наблизатиметься поступово, з дня на день, щоб об'явитися в усій своїй повноті. Отже, те, що пророк Авакум уже бачив, уже святкував, уже отримував як завдаток майбутнього, те і ми сьогодні святкуємо в усій повноті: Воскресіння Христа!

Благодать воскреслого Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога-Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами.

Христос воскрес! – Воістину воскрес!

† Святослав

SOS ДОПОМОЖІТЬ ДИТИНІ!

Звертаємося до вас з проханням допомогти одній маленькій дівчинці на ім'я Аліна Самборська. Їй всього 3 роки і вона бореться зі страшною недугою.

Алінка отримувала тільки обезболюючі капельниці та медикаменти для підтримки організму.

05.03.2015 дитина була доставлена літаком у клініку Регенсбурга, де її погодили прооперувати спеціаліст по хордомам – професор Мюллер. Після прибуття у клініку стан Алінки істотно погіршився: піднялася температура до 40° С, пульс до 180. Вона не могла більше дихати самостійно і була підключена до апарату штучного дихання. Лікарі не бачили можливості оперувати дитину у такому стані і не вбачали жодного

шансу. Так тривало шість днів, протягом яких дуже багато людей, яким Алінка припала до душі, продовжували вірити у неї і молитися, сподіваючись на диво.

І це диво сталося! Дівчинці після цих шести днів стало значно краще, стан стабілізувався настільки, що лікарі, які вже не бачили жодного шансу, не могли повірити своїм очам. І тоді вирішили провести операцію у терміновому порядку. Операція була проведена 18.03.15 та тривала 18,5 годин! Лікар, який оперував, професор Мюллер, залишився дуже задоволений

результатами.

Через непередбачувані обставини (підключення до апарату штучного дихання) сума на операцію і післяопераційне лікування зросла ще на 25.000 € (окрім рахунку на 30.000, який виставлявся попередньо). Крім того Алінці необхідно обов'язково провести після операції протонуву терапію, щоб не дати пухлині вирости знову. Батьки вже продали все, що можна: квартиру, машину. Вони переїхали до маленького будиночку у селі, де живуть разом зі своїми батьками, у них уже просто немає що більше продавати для порятунку своєї донечки! Всі необхідні документи ми можемо вам надіслати. Будь ласка, допоможіть маленькій мужній Алінці, яка вже не раз доводила помилковість прогнозів лікарів, і її не менш мужній мамі!

Lilia Schaikewitsch, IBAN: DE71 1007 7777 0134 8549 00, BIC/SWIFT: NORSDE51XXX, BANK: Norisbank, ZWECK: Alina Samborska, Алінка у Фейсбуці: www.facebook.com/groups/279385532247980/ / 3 повагою, Юлія Дівіві, волонтер: +49 0171 / 423 488 3 Лілія Шайкевич, волонтер: +49 178 / 98 15 877

АЛІНКИНА ІСТОРІЯ

У березні 2014 (у віці 2 роки і 2 місяці) Алінка почала погано спати, весь час прокидалася і багато плакала. Пропавав апетит, скаржилася на болі у голові та спині. До цього дитина була абсолютно здорова. У місцевій дитячій лікарні (Львів) лікарі були переконані, що дитина цілком здорова, приписували гіперактивність, а у рецептах виписували заспокійливі. Тільки коли Алінка повністю злягла і не могла їсти, лікарі вирішили зробити МРТ голівки (13.08.2014). Результат: Пухлина, ймовірно хордома основи черепа, розмір 2,9 x 3,3 x 4,5 см. Оскільки стан Аліни швидко погіршувався, мама у термі-

новому порядку почала шукати клініку для проведення операції. Операція відбулася 29.09.2014 в Угорщині, діагноз підтвердився: хордома основи черепа, розмір після операції: приблизно 2,5 x 3 см. Аліна пробула один тиждень у реанімації, після цього їх виписали додому з рекомендацією шукати клініку для протонного опромінення. Спочатку дівчинка почувала себе добре, але потім пухлина почала рости і Алінку довелося покласти у лікарню.

До 05.03.2015 вона перебувала у місцевій львівській лікарні, де їй змогли запропонувати тільки паліативне лікування, оскільки лікарі не ризикнули видалити таку складну й рідкісну пухлину.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція в потрібні скорочує і мовно виправляє надіслані статті. Газета виходить двічі на місяць.

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetskyi
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5